

Meghívás

„Nem ti választottatok engem,
hanem én választottalak benneteket...”
(Jn 15,16)

Más itt a csend:
nem a kertek megszokott
csendje. Mert a
betérő zarándokok

szavai csak
legbelül szólnak. Szavak –
ki nem mondott
szavak. Csak e pillanat

maradna még...
Ez a szótlán érintés
maradna – csak
a percbe zárt öröklét:

„Nem ti választottatok
engem...”
Istenhangja ez.
Hát hallgatok.

Róma, Szent István-ház kertje, 2012. május 1.

Délután a műteremben

– töredék a befejezett festményhez –

Gáspár Andrásnak küldöm

Talán a végítélet napja.
A lépcsősorok oldalain
a befogadottak.

A számláltatott tagadók
s a latrok megtért serege -
lehetnénk mások.

Számkivetve
az örök szorongás mezsgyéjén
ítéletlenül is várva
elhagyatottan
a csodára.

Hitünkől a világosságba
leskelődve és kíváncsi
lelkületünkkel
ott megállni:

a sötétben –
vagy a fény
bocsánatában.

Címtelen

M. - mellettem alszik:
az ajtót halkán nyitom.
A folyosón gázóra
ütemes kattogása -
ritmikus metronóm hangja:
új hétkezdet ritmusai.

A konyha részvétlen hűvösében
a hétfő kötelező díszletei.

Magával sodor a napi rutin –
de a vigasztalás
csendje visszatart:

maradt még menedék -
imába burkolom magam.